

အမြဲတေ ရတနာ
ဝတ္ထုတို့များ

၁၆

၆

လောကဉာဏ်

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ ပါမောက္ခရဲမြင့်ကျော် ဖြစ်သည်။

၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀ ရက်နေ့တွင် အဖ ဦးတင်ညွန့်၊ အမိ ဒေါ်မြရီ တို့ မှ ဧရာဝတီ တိုင်း၊ မြန်အောင်မြို့နယ်၊ မြို့မတဲကြီးကုန်းကျေးရွာတွင် ဖွားမြင်သည်။

လင်္ကာရည်ကျော်အမည်ဖြင့် ဆေးတက္ကသိုလ်(၁) ရန်ကုန်နှစ်လည် မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ၁၉၈၁ ခုနှစ်မှ စ၍ ဝတ္ထု၊ ကဗျာများ ရေးသားခဲ့သော်လည်း ၂၀၀၄ခုနှစ် ကျမှ နရသုခိ သုခချမ်းသာမဂ္ဂဇင်း တွင် ပါသော ‘အချစ်ကိုပင်လျှင် လျှပ်တစ်ပြက်မျှသာ’ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေလောကသို့ ပြန်ဝင်ရောက် ခဲ့သည်။

၆ နှစ်တာ ကာလအတွင်း ဝတ္ထုရှည် သုံးပုဒ်၊ ဝတ္ထုတို အပုဒ် ၉၀ ကျော်၊ ဆောင်းပါးပေါင်း ပုဒ်ရေ ၂၀၀ ကျော်ရေးသားခဲ့ပြီး ပထမဦးဆုံး ဝတ္ထုရှည် ‘ကြိုးကြာ တောင်ပံခတ်သံ’မှာ ၂၀၀၇ခုနှစ် အတွက် အမျိုးသားစာပေဆု (လူငယ်စာပေ ကဏ္ဍအတွက်)ချီးမြှင့်ခြင်းခံရပြီး ရုပ်ရှင်ကားကြီး အဖြစ် ရိုက်ကူးခဲ့ရသည်။

ဆောင်းပါးများ ရေးရာတွင် ဒေါက်တာရဲ(ကလေးအထူးကုဆရာဝန်)ကလောင်ခွဲဖြင့် ရေးသားလေ့ရှိပြီး ကလေးကျန်းမာရေး ပညာပေး စာအုပ်များ လည်း ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ယခုအခါ ဆရာသည် မကွေး ဆေးတက္ကသိုလ်၊ ကလေးကျန်းမာရေး ပညာဌာနတွင် ပါမောက္ခ၊ ဌာနမှူး၊ ကလေးအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးအဖြစ် သင်ကြားရေး၊ ကုသရေး တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ရင်း သုတ၊ ရသ စာပေများ စဉ်ဆက်မပြတ် ဆက်လက် ရေးသားလျက်ရှိသည်။

စာရေးသူ၏ အမှာ

သမီးကလေး ၁၂ နှစ် အရွယ် အပျိုဖော် စဝင်တော့ ကျွန်တော်က စာရေးဆရာ မဖြစ်တတ်ဘူး။ မကြာမီ အရွယ်ရောက်တော့မည့် သမီးကလေးကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ရင်း ကျွန်တော် လွမ်းလာသည်။ အဲသည့် လွမ်းသည့် စိတ်ကို အခြေခံပြီး ထိုစဉ်က ဆရာမောင်သွေးသစ် စာတည်းချုပ် လုပ်နေသော Family မဂ္ဂဇင်းမှာ ထည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခု သမီးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ပေါက်စ။

ဝမ်းကွဲအစ်ကို များ စွာနောက်က ပထမဦးဆုံး မွေးလာသော သမီးမိန်းကလေးမို့ အားလုံးက ဝိုင်းအလိုလိုက်ထားသဖြင့် နွဲ့နေ၊ ဆိုးနေတုန်း။

“ဖေဖေက သမီးနဲ့ မေမေ ဘယ်သူ့ကို အချစ်ဆုံးလဲ”

သည် လို မေးတတ်နေတုန်း။

အသက် ၄၀ ကျော်သည့်အထိ ဆရာဝန်အလုပ် တစ်ခုတည်းသာ လုပ်နေဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ရင်ထဲမှာ တော့ ရသစာပေတွေ တစ်သက်လုံး ရေးနေဖြစ်ခဲ့တော့ ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ကိုယ်ပြန်ကြည့်ရာတွင် တော့ ကြည်ကြည်လင်လင် မြင်နိုင်စွမ်း ရှိသည် ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု ရှိပါသည်။ အဖြေမှန်ကို တွေ့ပါသည်။ သို့သော် အဲသည့် အဖြေမှန် သမီးကို ပြောမပြခဲ့ပါ။

ယခု ပြောပြပါမည်။

ကျွန်တော် အချစ်ဆုံးသူသည် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သာယာသော ခံစားချက်တွေသာ အမြဲရချင်သည်။ နောင်တ ဆိုတာမျိုးနှင့် ဘယ်တော့မှ ပက်ပင်းမတိုးချင်။

ကိုယ့်ခံစားချက် သာယာလှပဖို့ ဘယ်လို ပစ္စည်းဥစ္စာမျိုးက အထောက်အကူပြုနိုင်ပါ သနည်းဟု စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ . . .။

ဆရာဝန်ပေမင့် ကျွန်တော် သိပ်ဆင်းရဲခဲ့ဖူးပါသည်။ ဆင်းရဲတုန်းက သိပ်စိတ်ညစ်ခဲ့ရသော် လည်း ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်ပြီး အသင့်အတင့် စုဆောင်းမိလာသောအခါ ကျွန်တော် ဘာမှ မခံစားရပါ။ အဲသည့်အတွက် မသာယာနိုင်ပါ။

ကျွန်တော် စာသိပ်ညှဲခဲ့ဖူးပါသည်။ ယုံပါ။ ခပ်ညံ့ညံ့ ဆေးကျောင်းသားဘဝကနေ ထူးချွန်သော ဆရာဝန် ဖြစ် လာပြီး ဘွဲ့လွန်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ခဏခဏ ရနေသည့် အခါအချိန်တွေမှာ ကျွန်တော် နည်းနည်း သာယာပါသည်။ ကြာကြာတော့ မသာယာပါ။

ရာထူးအဆင့် ငယ်ရုံသာမက အဆင့်တူသူတွေ ကြားထဲမှာ ပင် မျက်နှာမရှိသော ဘဝမှာ ကျွန်တော် အကြာကြီး နေခဲ့ဖူးပါသည်။ ယခုအခါ သက်တူရွယ်တူ အများ စုထက် ရာထူး အဆင့်အတန်း ပိုမြင့်မားလာသောအခါ မသာယာရုံသာမက ပိုမို၍ ပင် မွန်းကြပ်ပါသည်။ ရာထူးဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ‘ပိုင်ဆိုင်မှု’ဟု မခံစားရပါ။ ‘ထမ်းထားရသည့် တာဝန်ယူမှု’ တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဇနီးက တစ်၊ သားက တစ်၊ သမီးက တစ်။

သူတို့ နှင့် နေရတာ တော့ ကျွန်တော် ပျော်ပါသည်။ သူတို့ ကျွန်တော့် နဘေးမှာ ရှိနေတာကို က ကျွန်တော့်ဘဝ သာယာနေတာဟု ကျွန်တော် ခံစားရပါသည်။ သူတို့ ပျော်နေလည်း ကျွန်တော် ပျော်ပါသည်။

သူတို့ စိတ်ညစ်နေလည်း သူတို့ စိတ်ညစ်စရာကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပေးရတာ ကျွန်တော် ပျော်ပါသည်။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ဂျီကျနေကြလျှင်တောင်မှ “ငါ သူတို့ ကို ချစ်မှန်းသိ လို့ သူတို့ ဂျီကျရဲတာပဲ”ဟု တွေးပြီး ကျွန်တော် ပျော်နိုင်ပါသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အချစ်ဆုံးဖြစ်သည့် ကျွန်တော့်အဖို့ ကိုယ် စိတ်ချမ်းသာ၊ သာယာနိုင်ဖို့ အတွက် ပိုင်ဆိုင်သမျှသော ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ အထဲတွင် အဲသည့် ‘မိသားစု’ ဆိုသည့် အရာကလေးက အနှစ်ချုပ်ဟု ထင်ပါသည်။

အမြဲတေ ရတနာပါ။

အဲသည့် မိသားစုကလေးကို ကျွန်တော့်လက်နှင့် ထူထောင်ခဲ့တာပါ။ သို့သော် ယခု ၂၁ နှစ် ကြာပြီဖြစ်သော မိသားစုဘဝတွင် အဲသည့် မိသားစုနှင့် ကျွန်တော် အတူတကွ နေရချိန် ၉ နှစ်သာ ရှိဖူးပါသည်။ ယခုလည်း မနေရသေးပါ။ ကျန်သည့် မိသားစုကလေးတွေ၏ ဘဝကလေးတွေ လှတပတ ဖြစ်ဖို့ လုပ်ပေးရင်းက ကိုယ့်မိသားစု ဘဝကို ပြန်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့ရပါသည်။

သို့တိုင်အောင်ပင် နေရတုန်း၊ နေရခိုက်ကလေးမှာ သည် မိသားစုဘဝကလေး အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်သွားဖို့ မပြောနှင့်။ အလှလျော့သွားတာမျိုးပင် မရှိရလေအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစား နိုင်ခဲ့ပါသည်။ အဲသလို ကြိုးစားရင်းက ရင်ထဲတွင် ဖြစ်လာသော ပြောချင်သည့် စကားတွေကိုလည်း အများ သိရအောင် ဝတ္ထုတိုကလေးတွေ ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။

အဲသည့် ဝတ္ထုတို (၁၅)ပုဒ်ကို ‘အမြဲတေ ရတနာ’အမည်ဖြင့် စုစည်းတင်ပြလိုက်တာပါ။

ဆန္ဒမွန်ဖြင့် . . .

လင်္ကာရည်ကျော်
(၂၆.၄.၁၀)
